

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobkyně: **J. K.**,
bytem č. p. X, X,
zastoupená advokátkou Mgr. Petrou Fenikovou,
sídlem Bělehradská 572/63, Vinohrady, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná na základě námitek žalobkyně změnila své předchozí rozhodnutí ze dne 18. 12. 2019, č. j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobkyni podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně od

8. 10. 2018, neboť dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Beroun (dále jen „OSSZ“) ze dne 4. 11. 2019 poklesla její pracovní schopnost o 40 %. Napadeným rozhodnutím žalovaná výrokem I změnila prvoinstanční rozhodnutí tak, že se žádost žalobkyně o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění zamítá. Výrokem II podle § 56 odst. 1 písm. c) a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění od 22. 4. 2020 rozhodla o zastavení výplaty invalidního důchodu vypláceného na základě předběžně vykonatelného prvoinstančního rozhodnutí.

2. Žalobkyně předně namítá, že žalovaná nesprávně posoudila její podání ze dne 20. 1. 2020 jako námitky ve smyslu § 88 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“). Uvádí, že se obrátila na žalovanou s žádostí o pouhé sdělení týkající se toho, že žalobkyně byla uznána invalidní od 31. 10. 2017, avšak prvoinstančním rozhodnutím došlo k přiznání invalidního důchodu až od 8. 10. 2018. Podání mělo formu prostého e-mailu, nebylo řádně elektronicky podepsáno a neobsahovalo náležitosti odvolání dle § 82 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které musí námitky obsahovat dle § 88 odst. 3 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Žalovaná proto postupovala nesprávně, když rozhodla o změně prvoinstančního rozhodnutí. Dále žalobkyně žalované vytýká, že svým postupem zcela změnila právní kvalifikaci dané věci a tím práva a povinnosti žalobkyně, čímž porušila zásadu zákazu překvapivých rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně též namítá nesprávnost posudku posudkové lékařky žalované, neboť bez přiměřeného vysvětlení obsahuje opačný závěr než předchozí posudky ze dne 18. 10. 2016 a 4. 11. 2019. K tomu navrhla provést důkaz revizním posouzením.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyně v podání ze dne 20. 1. 2020 upozornila, že podle posudku OSSZ byla uznána invalidní již od 31. 10. 2017, zatímco invalidní důchod jí byl přiznán až od 8. 10. 2018, a požádala žalovanou o stanovisko. Žalovaná podání dle § 37 odst. 1 správního řádu posoudila dle obsahu jako námitky podle § 88 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, které jsou řádným opravným prostředkem proti rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení ve věcech důchodového pojištění. V námitkovém řízení přezkoumala posudek OSSZ a dospěla k závěru, že je třeba pro účely řízení o námitkách opakovaně posoudit invaliditu žalobkyně ve smyslu § 5 písm. i) a § 8 odst. 9 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Dle posudku vypracovaného posudkovou lékařkou žalované ze dne 11. 3. 2020 bylo v období od 21. 4. 2016 do 31. 10. 2017 rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně zdravotní postižení uvedené v kapitole II (onkologie) oddílu A (zhoubné novotvary) položce 1e (zvláště těžké postižení) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 70 %, která byla dle § 4 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity snížena o 10 procentních bodů. Od 31. 10. 2017 bylo rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně zdravotní postižení dle položky 1b (lehké postižení) oddílu A kapitoly II přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 15 %. Nadále tedy nešlo o invaliditu druhého ani prvního stupně. K přiznání invalidního důchodu musí být splněna podmínka invalidity a potřebné doby pojištění. V období od 21. 4. 2016 do 31. 10. 2017 žalobkyně splňovala pouze podmínku invalidity,

nikoli doby pojištění, jak vyplývá z osobního listu, který je nedílnou součástí prvoinstančního rozhodnutí. Počínaje dnem 31. 10. 2017 žalobkyně již nesplňuje podmínku invalidity. Žalovaná dále poukazuje na § 88 odst. 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle něhož se na řízení o námitkách nevztahuje § 90 odst. 3 správního řádu. Žalovaná proto mohla v řízení o námitkách dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnit prvoinstanční rozhodnutí v neprospěch žalobkyně, neboť bylo věcně nesprávné. S ohledem na nesouhlas žalobkyně s medicínským posouzením žalovaná navrhlá provést důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Nebude-li posudkem komise MPSV prokázána invalidita žalobkyně, navrhuje žalovaná žalobu zamítnout.

4. Při jednání dne 22. 2. 2021 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
5. Ze správního spisu plyne, že s žalobkyní byla dne 27. 6. 2016 na OSSZ sepsána žádost o přiznání invalidního důchodu od data vzniku nároku podmíněná dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Dne 18. 10. 2016 byl její zdravotní stav posouzen posudkovou lékařkou OSSZ. Z posudku vyplývá, že žalobkyně byla dne 20. 4. 2016 operována pro karcinom pravého prsu, od května 2016 probíhala hormonální terapie a v září 2016 radioterapie. Posudková lékařka dospěla k závěru, že se v případě žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole II oddílu A položce 1e přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na dolní hranici, tj. 70 %, kterou vzhledem k adaptaci na zdravotní postižení dle § 4 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity snížila na 60 %. Datum vzniku invalidity stanovila dnem propuštění z hospitalizace 21. 4. 2016. Doba platnosti posudku byla stanovena do 31. 10. 2017, neboť byl předpoklad zlepšení zdravotního stavu. Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 11. 2016, č. j. R-23.11.2016 - 421/596 204 0766, zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod dle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. S odkazem na § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění konstatovala, že žalobkyně získala v rozhodném období od 21. 4. 2006 do 20. 4. 2016 pouze 2 roky a 260 dnů pojištění a v době od 21. 4. 1996 do 20. 4. 2016 pouze 5 let a 141 dnů pojištění. Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 8. 2017 zamítla námitky žalobkyně a toto rozhodnutí potvrdila. Žalobkyně podala dne 23. 8. 2019 žádost o prominutí tvrdosti zákona adresovanou ministru práce a sociálních věcí, neboť z důvodu péče o dceru neměla možnost pracovat a získat potřebnou dobu pojištění. Žalovaná dopisem ze dne 25. 9. 2019 žalobkyni upozornila, že dle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou, byla-li tato doba získána v kterémkoli období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity. Uvedla, že v rámci řízení o odstranění tvrdosti zákona bylo zjištěno, že žalobkyně byla po vzniku invalidity nadále výdělečně činná, tudíž tuto podmínku splní a nárok na invalidní důchod jí vznikne, bude-li uznána invalidní po říjnu 2017. Doporučila žalobkyni obrátit se na OSSZ, kde s ní sepiší žádost o invalidní důchod a zajistí posouzení zdravotního stavu. Dne 26. 9. 2019 byla na OSSZ s žalobkyní sepsána žádost o přiznání invalidního důchodu od data vzniku nároku podmíněná dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Posudková lékařka OSSZ v posudku ze dne 4. 11. 2019 vyhotoveném po jednání v nepřítomnosti žalobkyně dospěla k závěru, že žalobkyně je od 31. 10. 2017 invalidní v prvním stupni, neboť její pracovní schopnost poklesla v důsledku nepříznivého zdravotního stavu o 40 %. Rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu určila

zdravotní postižení uvedené v kapitole II oddílu A položce 1c (středně těžké postižení) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti stanovila ve středu procentního rozmezí, tj. 40 %. Konstatovala, že u žalobkyně po operaci karcinomu pokračuje hormonální léčba, trvá remise onemocnění, přetrvává lymfedém pravé ruky a únavový syndrom. Stav vykazuje zlepšení k datu plánované kontrolní lékařské prohlídky dne 31. 10. 2017, která nebyla provedena, neboť z důvodu nesplnění podmínky doby pojištění nebyl důchod vyplácen. Uvedla, že žalobkyně od října 2016 pracuje na plný úvazek jako administrativní pracovnice. Dle posudkové lékařky se jednalo o onkologické onemocnění se středně těžkým postižením bez předpokladu dalšího zlepšení. Žalovaná prvoinstančním rozhodnutím žalobkyni podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění přiznala invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně od 8. 10. 2018 s odkazem na posudek ze dne 4. 11. 2019, podle něhož byla žalobkyně dle § 39 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění uznána invalidní od 31. 10. 2017. Uvedla, že nedílnou součástí prvoinstančního rozhodnutí je osobní list důchodového pojištění žalobkyně. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 27. 12. 2019.

6. Dne 20. 1. 2020 došlo žalované podání žalobkyně v listinné podobě opatřené podpisem žalobkyně označené č. j. 421-596 204 0766, v němž žalobkyně žádala žalovanou o stanovisko s tím, že v rozhodnutí jí byl přiznán důchod od října 2018, ale podle posudku ze dne 4. 11. 2019 je zdravotní postižení uznáno od 31. 10. 2017. Žalovaná posoudila podání jako námitky. Zdravotní stav žalobkyně byl posouzen posudkovou lékařkou žalované v posudku ze dne 12. 3. 2020. V tomto posudku posudková lékařka žalované dospěla k závěru, že u žalobkyně jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění. Dle posudku byla žalobkyně od 21. 4. 2016 do 31. 10. 2017 invalidní v druhém stupni, neboť její pracovní schopnost poklesla o 60 %. Od 31. 10. 2017 již žalobkyně není invalidní, neboť její pracovní schopnost poklesla pouze o 15 %. Za rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu označila posudková lékařka žalované stav po komplexní léčbě pro karcinom prsu vpravo. Uvedla, že dle zprávy z onkologické kliniky ze dne 22. 10. 2019 trvá remise, pokračuje hormonální terapie, která je plánována do roku 2021. Další onemocnění neměla dle posudkové lékařky dopad na pracovní schopnost žalobkyně. Na základě zdravotnické dokumentace, v níž je uvedena plná remise, shledala posouzení posudkové lékařky OSSZ neopodstatněně nadhodnoceným, čemuž dle posudkové lékařky žalované odpovídá i plné pracovní zapojení žalobkyně. Posudková lékařka žalované hodnotila zdravotní postižení od 31. 10. 2017 jako lehké dle položky 1b oddílu A kapitoly II přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na spodní hranici rozpětí, tj. 15 %. O výsledku posouzení byla žalobkyně informována písemně. Žalovaná na podkladě tohoto posudku vydala napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že k přiznání invalidního důchodu je současně třeba splnit podmínku invalidity a doby pojištění. V období od 21. 4. 2016 do 30. 10. 2017 žalobkyně nesplňovala podmínku doby pojištění, od 31. 10. 2017 nesplňuje podmínku invalidity.
7. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud připomíná, že míra precizace žalobních bodů předurčuje, jak obecně k nim správní soud přistoupí a posoudí je. Není na místě, aby za žalobkyni domýšlel argumenty či

vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci advokáta žalobkyně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

9. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že její podání ze dne 20. 1. 2020 nemělo být posouzeno jako námitky. Žalobkyně namítala, že žádala o pouhé sdělení týkající se toho, že invalidita jí byla uznána od 31. 10. 2017, avšak invalidní důchod jí byl prvoinstančním rozhodnutím přiznán až od 8. 10. 2018.
10. Podle § 88 odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení uvedených v § 3 odst. 3 písm. b) a d) až f) ve věcech důchodového pojištění lze jako řádný opravný prostředek podat písemné námitky do 30 dnů ode dne jeho oznámení účastníku řízení. Podle odstavce 3 věty druhé citovaného ustanovení musí námitky obsahovat stejné náležitosti jako odvolání podané podle § 82 správního řádu. Podle odstavce 4 poslední věty citovaného ustanovení orgán sociálního zabezpečení přezkoumává rozhodnutí, proti němuž byly podány námitky, v plném rozsahu; není přitom vázán podanými námitkami. Podle odstavce 8 citovaného ustanovení není-li v odstavcích 1 až 6 a 9 stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách, na rozhodnutí o námitkách a na přezkumné řízení a obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, správní řád s tím, že § 90 odst. 1 písm. b), § 90 odst. 3 a § 90 odst. 6 věta druhá správního řádu se nepoužijí, a po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní, lhůty uvedené v § 97 odst. 2 a § 100 odst. 2 správního řádu neplynou, a přezkumné řízení ani obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, nelze zahájit, popřípadě v nich pokračovat.
11. Podle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
12. Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnická osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
13. Podle § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.
14. Jak vyplývá z § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu, podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno. Ačkoli žalobkyně v podání učiněném ve lhůtě pro podání námitek uvedla, že žádá žalovanou o *stanovisko*, a neoznačila své podání jako námitky, je z jeho obsahu zřejmé, že se po žalované domáhala přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí, pokud jde o datum, od něhož jí byl přiznán

invalidní důchod, kdy žalobkyně, která žádala o přiznání invalidního důchodu od vzniku nároku, poukazovala na to, že posudkem, z něhož prvoinstanční rozhodnutí vycházelo, byla uznána invalidní od 31. 10. 2017, invalidní důchod jí však byl přiznán až od 8. 10. 2018. Za této situace nelze vytykat žalované, že podání posoudila dle obsahu jako řádný opravný prostředek určený k věcnému přezkumu nepravomocného rozhodnutí ve věci důchodového pojištění, tedy námitky dle § 88 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, o nichž byla povinna zákonem stanoveným způsobem rozhodnout. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že její podání bylo učiněno prostým emailem bez (uznávaného) elektronického podpisu, neboť z obsahu spisu vyplývá, že podání žalobkyně ze dne 20. 1. 2020 bylo učiněno v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu písemně v listinné podobě a bylo v souladu s § 37 odst. 2 správního řádu opatřeno podpisem žalobkyně. K obecné námitce, že podání nesplňuje zákonem stanovené náležitosti, soud konstatuje, že z podání bylo zřejmé, že směřuje proti prvoinstančnímu rozhodnutí, jímž byl žalobkyni přiznán invalidní důchod od října 2018 a které bylo vydáno na základě posudku ze dne 4. 11. 2019, což je jednoznačně patrné z uvedené části čísla jednacího a popsaného obsahu rozhodnutí. Z podání je též patrný konkrétní důvod námitek, tedy v čem žalobkyně spatřovala nesprávnost prvoinstančního rozhodnutí, a totiž přiznání invalidního důchodu až od října 2018, ačkoli byla uznána invalidní od října 2017. Z podání žalobkyně bylo zřejmé, z jakého hlediska a v jakém rozsahu žalobkyně požadovala po žalované prvoinstanční rozhodnutí (jeho výrok) přezkoumat. Lze též poznamenat, že neuvedení některé z náležitostí by bylo důvodem k postupu k odstranění vad, nevylučovalo by však posouzení podání jako námitek a jejich věcný přezkum. Podle § 88 odst. 4 poslední věty zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení orgán sociálního zabezpečení přezkoumává rozhodnutí, proti němuž byly podány námitky, v plném rozsahu; není přitom vázán podanými námitkami.

15. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně týkající se změny právní kvalifikace. Z § 88 odst. 4 a 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení vyplývá, že námitkové řízení je ovládáno úplným apelačním principem, což znamená, že v případě podání námitek účastníkem řízení je prvoinstanční rozhodnutí vždy přezkoumáváno v plném rozsahu a správní orgán rozhodující o námitkách není vázán podanými námitkami. Zásada úplné apelace přitom může působit ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Na rozdíl od správního řádu se totiž v případě námitek neuplatní pravidlo vyloučení zákazu změny k horšímu zakotvené v § 90 odst. 3 správního řádu (viz § 88 odst. 8 zákona o sociálním zabezpečení). Není tudíž vyloučeno, aby výsledek námitkového řízení vedl ke zhoršení postavení účastníka řízení ve srovnání s výsledkem prvostupňového řízení. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Ads 239/2019-33, *„jde o zcela logický důsledek založený na úvaze, že v případě, kdy je v rámci řešených námitek zjištěno pochybení, které působilo ve prospěch účastníka řízení, není možné akceptovat pro futuro dlouhodobou vědomou realizaci chybného rozhodnutí jen proto, že účastník řízení toto pochybení neidentifikoval (resp. identifikoval, ale nenamítal); takový postup by byl v rozporu s veřejným zájmem. Pokud by možnost reformace in peius neplatila, znamenalo by to, že orgán rozhodující o námitkách by nemohl jím zjištěné avšak účastníkem nenamítané pochybení zohlednit ve svém rozhodnutí, naopak musel by rozhodnout pouze v rozsahu uplatněných námitek a následně předat věc orgánu prvního stupně k zajištění nápravy v režimu § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Orgán rozhodující o námitkách by tedy paradoxně byl nucen formálně vydávat záměrně chybné rozhodnutí, o němž by bylo od počátku zřejmé, že bude muset být v*

dalším řízení neprodleně napraveno, a to orgánem nižšího stupně. Časová prodleva mezi těmito dvěma kroky by znamenala prodloužení období neoprávněného poskytování dávky nebo její části, což by vedlo k ne hospodárnému nakládání s veřejnými prostředky.“ S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že žalovaná v námitkovém řízení nebyla vázána obsahem podaných námitek a byla oprávněna přezkoumat prvoinstanční rozhodnutí v plném rozsahu, tj. včetně splnění podmínek pro přiznání invalidního důchodu (existence invalidity). Současně byla oprávněna prvoinstanční rozhodnutí změnit i v neprospěch žalobkyně. Žalovaná tedy nepochybila, pokud změnila prvoinstanční rozhodnutí tak, že žádost žalobkyně o invalidní důchod zamítla, jestliže oproti prvoinstančnímu rozhodnutí dospěla k odlišnému závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Soud neshledal, že by změnou právní kvalifikace byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobkyně netvrdila, že by se postup žalované v posuzované věci odchyloval od postupu v jiných obdobných případech.

16. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení zdravotního stavu posudkovou lékařkou žalované.
17. Nárok na invalidní důchod je podmíněn zdravotním stavem pojištěnce a rozhodnutí je závislé na odborném lékařském posouzení. Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou, soud si tedy o ní nemůže učinit úsudek sám a zdravotní stav samostatně nepřezkoumává. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzují posudkové komise jako orgány Ministerstva práce a sociálních věcí. I tento posudek soud hodnotí podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, a ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20).
18. Požadavek (test) úplnosti a přesvědčivosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a musí posudkové závěry rovněž náležitě odůvodnit (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014-52). Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru

poklesu pracovní schopnosti tedy posudková komise hodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení se podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.

19. Soud při posouzení věci vycházel z posudku posudkové komise MPSV v Praze (dále jen „posudková komise“) ze dne 5. 11. 2020, který si vyžádal za účelem posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Posudková komise posoudila zdravotní stav žalobkyně na základě spisové dokumentace, zdravotnické dokumentace praktické lékařky obsahující odborná vyšetření a vlastního vyšetření žalobkyně ze dne 5. 11. 2020. Při interním vyšetření v posudkové komisi bylo zjištěno, že žalobkyně má jizvu cca 5 cm na laterální straně pravého prsu a v podpaží, hybnost obou horních končetin bez omezení, pravá horní končetina byla bez známek otoku. Dle ambulantního vyšetření Onkologické kliniky Fakultní nemocnice v Motole ze dne 20. 10. 2020 trvá remise, bez vývoje oproti nálezu ze dne 22. 10. 2019. V diagnostickém souhrnu je uveden stav po segmentektomii pravého prsu a exstirpaci uzlin v pravém podpaží pro karcinom pT1cpN1MO dne 20. 4. 2016, kdy byl histologicky zjištěn invazivní karcinom NST G2 s komponentou DCIS G2 v sentinelové lymfatické uzlině svědčící nejméně o mikrometastáze, bez angioinvasze, stav po radioterapii v září a říjnu 2016 a hormonální terapie zavedená od roku 2016 plánovaná nejméně do roku 2021. Posudková komise popsala, že žalobkyně byla dlouhodobě sledována pro benigní změny s postižením obou prsou, na podzim 2015 si vyhmatala bulku v horním zevním kvadrantu, byl diagnostikován tumor, po operačním výkonu byla indikována k adjuvantní hormonální léčbě a k ozařování oblasti operačního výkonu. Onemocnění je v trvalé remisi, subjektivně přetrvávají pozátěžové bolesti pravé horní končetiny s tendencí k otoku, snížená výkonnost a únava. Další sledované choroby (porucha metabolismu tuků, stav po sympatikotonickém syndromu, pollinosis a ostruha patní kosti) neměly dle posudkové komise dopad na výkon zaměstnání žalobkyně administrativního charakteru. Posudková komise se ztotožnila s posouzením posudkové lékařky žalované, pokud jde o stupeň zdravotního postižení, kdy onkologické onemocnění je v plné remisi, přičemž s prodělaným onemocněním související příznaky (bolest a otok pravé horní končetiny a únavový syndrom) jsou intermitentní a podstatně neovlivňují výkon současného zaměstnání žalobkyně. Posudková komise tedy shodně jako posudková lékařka žalované označila za rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti od 31. 10. 2017 stav po léčbě karcinomu pravého prsu podle kapitoly II (onkologie) oddílu A (zhoubné novotvary) položky 1b [lehké postižení, stavy v kompletní remisi, zpravidla po 6 měsících po ukončení aktivní onkologické léčby, stabilizované nebo menší výkony z důvodů zhoubného novotvaru, resekce nebo amputace zvenčí přímo neviditelné, amputace částí, kde je možná protetická náhrada (např. mastektomie, parciální amputační ztráty končetin, resekce částí střeva, hysterektomie, enukleace bulbu oka při dobré funkci jediného oka) nebo stavy s lehkým funkčním postižením některých orgánů nebo systémů, výkon některých denních aktivit s obtížemi nebo s využitím kompenzačních mechanismů a prostředků]. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na dolní hranici rozmezí, tj. 15 %. Míra poklesu nebyla upravována dle § 3 či § 4 vyhlášky o posuzování invalidity. Při stanovení procentní míry poklesu posudková komise zohlednila, že nebylo prokázáno žádné další klinicky významné zdravotní postižení a žalobkyně v plném úvazku

vykonává zdravotně vhodné zaměstnání adekvátní její erudici. Posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla žalobkyně invalidní, neboť nešlo o pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Datum zániku invalidity stanovila shodně s posudkovou lékařkou žalované na 31. 10. 2017.

20. Posudek posudkové komise dle názoru soudu splňuje požadavky úplnosti a přesvědčivosti tak, jak byly vymezeny judikaturou správních soudů. Soud se proto se závěry posudkové komise ztotožnil. Posudková komise při vypracování posudku vycházela ze vši dostupné zdravotnické dokumentace žalobkyně a při svém jednání přehledně její zdravotní stav. Posudková komise zdravotní stav žalobkyně hodnotila komplexně a dospěla k závěru o existenci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinu podřadila počínaje dnem 31. 10. 2017 pod položku 1b oddílu A kapitoly II. Míra poklesu pracovní schopnosti je pro tuto položku stanovena v rozmezí 15 až 25 %. Posudková komise stanovila pokles na dolní hranici rozmezí, tj. ve výši 15 %. Posudková komise popsala zdravotní postižení, které je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, včetně jeho vlivu na pracovní schopnost žalobkyně, a řádně odůvodnila jeho zařazení podle vyhlášky o posuzování invalidity, kdy poukázala zejména na trvalý plnou remisi onkologického onemocnění po ukončení základní léčby (segmentektomií pravého prsu a exstirpaci uzlin v pravém podpaží a radioterapii v roce 2016), přičemž subjektivně přetrvávající příznaky související s prodělaným onemocněním v podobě bolestí horní končetiny a únavy byly intermitentní a podstatně neovlivňovaly výkon zaměstnání žalobkyně. Při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti v rámci stanoveného rozpětí posudková komise zohlednila, že ostatní zdravotní postižení žalobkyně byla klinicky nevýznamná bez dopadu na výkon zaměstnání administrativního charakteru. Posudková komise odůvodnila, proč se ztotožnila s posouzením posudkové lékařky žalované a posouzení posudkové lékařky OSSZ shledala nadhodnoceným. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost závěrů posudku zpochybnila. Pokud žalobkyně v žalobě namítala, že posudek posudkové lékařky žalované obsahuje závěr opačný než předchozí posudky, nelze přehlédnout, že posudková lékařka žalované a následně posudková komise se odchýlily toliko od závěrů posudku posudkové lékařky OSSZ ze dne 4. 11. 2019, v němž nebylo obsaženo bližší odůvodnění posouzení zdravotního postižení jako středně těžkého vzhledem k provedenému výkonu, plné remisi onemocnění a vlivu přetrvávajících obtíží. Zdravotní postižení žalobkyně do 31. 10. 2017 hodnotily oba posudky shodně jako posudek z roku 2016, který přitom předpokládal zlepšení zdravotního stavu, což bylo též důvodem pro omezení doby platnosti tohoto posouzení na jeden rok.
21. Soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že posudková lékařka žalované v řízení o námitkách správně posoudila procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Lze tak konstatovat, že žalovaná vycházela při svém rozhodování ze správně zjištěného skutkového závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti činila pouze 15 %. Žalobní bod směřující proti posouzení zdravotního stavu posudkovou lékařkou žalované proto soud neshledal důvodným.
22. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. Soud neprovedl žalobkyni v žalobě označené listinné důkazy, neboť jsou součástí správního spisu, jehož obsah, včetně žalobkyni označených listin, soud konstatoval při

jednání a vycházel z něj, přičemž obsah správního spisu není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. února 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně